

RAFAEL

GLASILO JUGOSLOVANSKIH IZSELJENCEV V ZAPADNI EVROPI

UREDNIŠTVO: HEERLEN, KRUISSTRAT 28, HOLANDIJA

IZDAJEJO: SLOVENSKI IZSELJ. DUHOVNIKI

Štev. 8

AVGUST 1934

Letnik IV

Prezvzišeni škof Dr. Ivan Jožef Tomažič - pozdravljen!

»V svojem srcu Vas imam zapisane, ljubljeni izseljenci,« nam je sporočil prevzvišeni gospod dr. Ivan Tomažič, lavantinski škof, za izseljeniško nedeljo. Sedaj pride sam med nas.

Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!

Na praznik Marijinega vnebovzetja lani je zasedel prestol lavantinskih škofov v Mariboru. Svoje slovenske sinove in hčere, razkropljene od Schelde ob Severnem morju, ob Maasu tja preko Rena, želi letos na isti praznik zbrati pri Materi — Mariji v Kevelaerju. Prinesel bo apostolski svoj blagoslov Heerlenu in okolici, povabil k skupni molitvi slovenski rod tam v belgijskem Limburgu.

Marijin škof prihaja!

Naslednik našega velikega Slomska stopa med nas!

Prinaša pozdrav tihega groba njegovega — naročilo svetniško živčega prvega mariborskega škofa: »Sveta vera bodi vam luč, slovenski jezik bodi vam ključ do narodne omike!«

Iz dežele prihaja, ki je blagoslovljena po slovanskih apostolih sv. Cirilu in Metodu, kjer sta onadva sejala prvo seme božje v srca naših pradedov!

Mogočen pozdrav naših silnih gora —

tihi odmev naših ljubih dolin — vesel pozdrav cerkvic belih, idilčnih goric —

melodijo naše Adrije — nam prinaša — naš Pastir — naš Oče!

Pozdravljen!

Prezvzišeni!

Kot oče najzvestejši prihajate k nam, ljubezen vodi Vaša pota! Pastir požrtvovalen, blag in mil prihajate med ovce svoje razkropljene!

V težkih, najtežjih časih, kar jih je doživela naša emigracija, prihajate. Že lani ste sami to bridko dejstvo globoko zaslutili, ko ste nam pisali: »Na vas, dragi izseljenci, sem mislil, ko sem ob nastopu svoje nove službe v ljubezni božji pozdravljal duhovnike in vernike izročene mi škofije ter rekel: »Končno pozdrav globokega sočutja vsem trpinom lavantinske škofije: ubožcem, ki so brez strehe in hrane; brezposelnim, ki iščejo dela in zaslužka, pa ga ne najdejo... vsem, ki so žalostnega in potrtega srca. Bog sam ve, kako rad bi slehernemu odvzel ali olajšal njegovo bedo in bol! K svojemu Zveličarju, ki ni imel, kamor bi glavo naslonil (Mat. 8, 20), ki je bil Mož bolečin (Iz. 53, 3) v pravem pomenu besede, ki je

izpil kelih trpljenja do zadnje kaplje: k Njemu molim, naj potegne vse, ki jih tlači ta ali ona težava, na svoje božje srce, da bodo tam iskali in našli pomoč in tolažbo.«

Dobesedno se je uresničilo v zadnjih časih tudi nad marsikaterim izmed nas, da ni imel, kamor bi glavo naslonil. Šel je »domov«, ki ga ni poznal, nevede, kje bo prvo noč spal — —

Vsem drugim pa velja, da so možje bolečin. Globoko pod zemljo kopljemo premoč — silno trpimo. Črn je demon že marsikom vso kri izpil — —

K nam prihajate — Vi — knez miru!

Vi — poslanec Njega, ki je hotel delavčev sin imenovan biti!

Vi — apostol Cerkve, ki edina je rešiteljica delavskega stanul!

Vi — brat njega, ki v »Quadregesimo anno« pravično je pokazal pot...!

Pozdravljen!

Z največjim veseljem Vas čakamo.

Veselimo se blagoslova in pozdrava Vašega!

Veselimo pa se tudi, da bomo mogli s svetim ponosom povedati Vam: da še smo ostali zvesti naročilu Vašega velikega prednika — ohranili smo obe svetinji: sveto vero in materinski jezik.

Tujina nas je naučila: biti katolik — biti tudi bojevnik!

Več naših je padlo v boju...

Drugi pa smo skušali ne le ohraniti lepe tradicije domačega verskega obilježja, temveč po prestanih bojih, pridobljenih preizkušnjah in vplivnih zgledih svoj verski ideal še poglobiti in utrditi.

Z zadoščenjem Vam hočemo pokazati naše katoliške organiza-

cije, ki jim je bila pristojnega škofa določba smernica za udejstvovanje.

Privesti pred Vas mladino našo, ki nam jo slovenska šola moralno in narodno rešuje, nam bo največje veselje.

Veselimo se, da se Vam bomo mogli osebno zahvaliti za vso Vašo veliko skrb, ljubezen, naklonjenost do nas, ko je drugih že toliko na nas pozabilo!

— — —

Vsemogočni obilno blagoslovi Vaš prihod!
Nadangel Rafael vodi Vašo pot!

PREVZV. G. DR. IVAN JOŽEF TOMAŽIČ, lavantinski škof, je bil rojen 1. avg. 1876 pri Sv. Miklavžu pri Ormožu. Gimnazijo je dovršil v Ljubljani. Ko je končal bogoslovne nauke v Mariboru, je bil posvečen za duhovnika 5. decembra 1898. Od 1. avgusta 1899 do 20. maja 1901 je bil za kaplana pri Sv. Juriju ob Ščavnici, od 21. maja 1901 do 15. septembra 1903 pa je kaplanoval v Celju. Nato je odšel v Inomost, kjer je bil 4. aprila 1906 promoviran za doktorja bogoslovja. Potem je bil za tajnika pri pokojnem škofu dr. Napotniku do 14. oktobra 1915, ko je bil imenovan za kanonika lavantinskega. Dne 22. februarja 1921 je postal stolni dekan, 24. avgusta 1925 ga je papež imenoval za hišnega prelata, 8. junija 1928 pa je postal pomožni škof lavantinski. Generalni vikar je postal 1. oktobra 1928, stolni prošt 30. oktobra 1930. Po smrti g. škofa dr. Karlina je bil imenovan in 15. avgusta 1933 slovesno ustoličen kot mariborski škof, ki je 58. v vrsti lavantinskih škofov.

Spored obiska prevzv. škofa dr. Ivana Jožefa Tomažiča:

NEMČIJA.

Obisk prevzvišenega g. škofa lavantinskega.

Prvi njegov obisk v tujini velja nam Slovincem v Nemčiji. Zato tudi hočemo poskrbeti, da bo udeležba pri službah božjih čim častnejša.

V Kevelaerju se snidemo vsi rojaki iz Nemčije, Holandije in Belgije na praznik Marijinega vnebovzetja 15. avgusta. Spored romanja: od 6. do 9. ure spovedovanje, ob 9. uri slovesna pontifikalna sv. maša,

ob 11. uri križev pot in pridiga, ob 4. pop. litanije, pridiga, zahvalna pesem.

Vprašajte na železniških postajah, koliko stane vožnja (Gesellschaftsreise) ali poskrbite avtobus!

V Gladbecku se vrši o priliki obiska prevz. g. škofa proslava 25letnice tamošnjega društva sv. Barbare. Spored: 15. avgusta zvečer ob 8. večernice in kratek nagovor Prevzvišenega v cerkvi sv. Lamberta, 16. avgusta ob 8. uri sv. maša in pridiga v isti cerkvi, po službi božji slavnostno zborovanje v rokodelskem domu (Gesellenhaus).

Vsa društva, zlasti ona, ki so blizu, vse zastave, vsi predsedniki prisrčno vabljeni k tej slovesnosti v Gladbeck!

V Hambornu je 17. avgusta ob 9. uri sv. maša Prevzvišenega s pridigo.

BELGIJA.

Prevzvišeni g. dr. Tomažič, slovenski škof, nas obišče!

Potem, ko bo prevzv. g. dr. Ivan Tomažič, mariborski škof, dne 15. avgusta združil vse Slovence iz Nemčije pri Marijinem oltarju v Kevelaerju, kamor poromamo tudi mi ta dan, in ko bo dne 19. avgusta dopoldan obiskal naše rojake v Holandiji, želi isti dan popoldan obiskati tudi Jugoslovane v Belgiji.

Prevzvišeni g. škof se pripelje torej v nedeljo 19. avgusta ob 5. uri popoldan v Winterslag. Tam ga čakamo vsi Jugoslovani, zbrani iz vseh kolonij Limburga. Na avtobusih, na kolesih ali pa peš prihitimo že vsaj pol ure prej v Winterslag, da pripravimo svojemu slovenskemu škofu, ki prihaja prvokrat med nas, čim lepši sprejem. Pridimo vsi, možje, žene, zlasti pa še pripeljimo svoje otroke s seboj, da sprejmejo blagoslov svojega škofa!

Takoj po sprejemu pred cerkvijo, bo v cerkvi pobožnost. Zapeli bomo naše lepe pesmi, slišali pridigo svojega škofa ter pokleknili k blagoslovu! To obeta biti najlepši dan, kar smo jih doživeli v Belgiji!

Romanje v Kevelaer (Nemčija). Skupno z našimi rojaki iz Nemčije in Holandije romamo ob priliki obiska slovenskega škofa tudi iz Belgije letos v Kevelaer. 15. avgusta ob 9. uri dop. je tam slovesna slovenska

služba božja, pred sv. mašo pa spovedovanje. Oditri bomo torej morali precej zgodaj, da pridemo tjakaj pravočasno. Javite se pri društvenih predsednikih!

HOLANDIJA.

Obisk prevzv. g. škofa.

V Kevelaer romamo dne 15. avgusta, kjer bo imel prevzv. g. dr. Tomažič ob 9. uri slovesno službo božjo.

Tam je prilika za sv. spoved od 6. do 9. ure dop.

Prijavite se predsednikom!

SLOVESNOST V HEERLENU. V soboto, 18. avgusta, se spoveduje v Brunssum in Nieu Einde od 6. do 7. ure zvečer.

V nedeljo, 19. avgusta, morajo biti naši rojaki vsaj ob 9. uri v patronatu, Sittarderweg v Heerlenu. V tamkajšnji cerkvi se vrši skupna služba božja za vse Jugoslovane v Holandiji; slovesno opravilo in pridigo ima Prevzvišeni sam.

Vljudno povabljeni k prejemu sv. obhajila ta dan, ki se naj daruje za namene prevzv. g. škofa!

Od 8. do 9. ure dop. spovedujejo štirje duhovniki v cerkvi Sittarderweg (po vsej verjetnosti spoveduje tudi prevzv. g. škof). Po 9. uri se več ne spoveduje.

Takoj po 9. uri slovesen vhod v cerkev: Jugoslovani odidemo skupno k samostanu čč. patrov frančiškanov, odkoder spremimo z našo slovensko godbo iz Brunssuma na čelu Prevzvišenega v cerkev. Jugoslovanska katoliška društva, ki so priznana od prevzv. g. škofa iz Roermonda, se udeležijo sprejema s svojimi zastavami. Dekleta dekliških krožkov nastopijo v svojih narodnih oblekah, društveniki iz Brunssuma v svojih uniformah.

Po službi božji se vrši pozdravni sestanek v patronatu. Spored se dobi v dvorani.

Takoj po proslavi je otvoritev razstave našega izseljenštva, ki obeta biti nekaj prav posebnega!

K vsem slovesnostim so iskreno povabljeni vsi Jugoslovani!

Častna dolžnost vsakega Slovenca je, priti ta dan v Heerlen, da se skupno poklonimo svojemu slovenskemu Nadpastirju!

A. Levičnik:

BOREC KRISTUSA KRALJA.

(Nadaljevanje.)

Med življenjem in smrtjo.

Jasno je, da je o. Pro v tem boju in delu vedno visel med življenjem in smrtjo. Vsak hip je moral biti pripravljen, da ga primejo, postavijo pred sodišče in pošljejo v smrt. Iz srca si je sicer želel smrti. Zakaj, ali ni prejel življenja od Boga, da bi ga dal za Boga? Toda vedel je, da je njegovo delo vernikom dragoceno — duhovnikov je bilo tako malo — in da ne sme z nepremišljeno gorečnostjo skrajšati določeni mu boj. Zato pri vsej neustrašenosti ni nikdar izgubil razsodnosti; v najbolj hudih položajih pa ga je vedno otemala njegova čudovita prisotnost duha.

Ker je bil šibek in obrit, so ga imeli za dijaka. »Ponoči in podnevi hodim okoli, da bi mogel storiti kaj dobrega. Včasih imam v roki gosposko paličico; včasih me spremilja lep policijski pes, ki sem ga bil dobil

v dar; včasih se vozim z bratovim kolesom... Izšel je ukaz, naj me zapro, a ta ukaz se še ni izvršil. Pač zato, ker se sploh ne skrivam.«

Decembra 1926 so mehiški katoličani spustili v zrak okoli 600 balončkov, iz katerih se je vsul nad Mehiko pravcati dež propagandnih listkov v obrambo vere. Osumljen je bil tudi o. Pro z bratom. Policija je v njihovem stanovanju izvršila preiskavo. Ker ni našla ničesar, je ukazala, naj zaprejo vse osebe, ki bi stopile v hišo od poldne do sedmih zvečer. O. Pro poroča: »Vstopil sem edino jaz in jaz sem edini od naše rodbine zato napravil obisk razkošni palači (to je zaporu). Kakšni spomini! Ob sedmih zvečer so nas dovedli v zapor med dvema vrstama vojakov. Bilo nas je sedem. Častnik, ki nas je v ječi sprejel, je prečital uradni ukaz vlade, s katerim je bilo odrejeno, da nas zapro. Nato je smehljalje se pristavil: 'Jutri bomo pri maši.' 'Slabo kaže', sem si mislil, 'so me že izvohali, kaj da sem.' Častnik je nadaljeval: 'Med vami

je duhovnik z imenom Mihael Avguštin'. 'Stojtel!', sem vzkliknil. 'Mihael Avguštin sem jaz. Da bi pa jaz jutri maševal, je tako neverjetno, kakor je neverjetno, da bom nocoj spal na udobni žimnici.' Prišla je noč. Prebili smo jo na dvorišču, zvezde so gledale na nas. Vojaki so dobili navodilo: 'Nadlegujte jetnike kolikor morete.' Kako natančno so izvršili ta ukaz. Dali so nam na razpolago veliko posteljo, narejeno iz cementa, to se pravi: celo dvorišče, in visoka vzglavja: zidove; za odejo smo imeli nočni hlad. Vseh sedem se nas je stisnilo skupaj, zakaj zelo je bilo mraz. Pričeli smo moliti rožni venec in polglasno peti vse pesmi, ki smo jih znali, verske in posvetne. Nato smo zadremali, ne da bi se menili za stražnike, ki so stražili. Drugo jutro so nas hoteli zbuditi z oblivi mrzle vode; a ker nismo spali, smo takoj skočili na noge ter pričeli tekati po dvorišču med krohotom in žvižgi vojakov. Opoldne so me izpustili iz zavora; moji tovariši, bolj srečni, so odšli šele naslednji dan.«

Slovenske službe božje:

5. avgusta ob 9. uri v Lindenheuvel in Nieuwenhagen.

12. avgusta ob 9. uri v Eygelshoven in Spekholzerheide.

15. avgusta v Kevelaerju.

18. avgusta (sobota) zvečer se spoveduje od 6.—7. ure v Nieuw Einde in Brunssum.

19. avgusta pontifikalna sv. maša za vse Jugoslovane ob 9. uri v Heerlenu, Sittarderweg.

26. avgusta ob 9. uri v Nieuw Einde in Nieuwenhagen.

2. septembra ob 9. uri v Lindenheuvel in Maastrichtu.

VERSKI KOTIČEK.

PRIDOBITVE CERKVE.

V Rimu so sestavili zanimivo in pomembno statistiko, iz katere so razvidne zadnje pridobitve katoliške Cerkve. Katoliška Cerkve šteje danes nad 400 milijonov katoličanov, njih število pa vedno raste. Zelo številno se vračajo pravoslavni v katoliško Cerkev. V zadnjih treh letih je med Jakobiti v Malarabu prešlo v katolicizem 12.000 vernikov in 55 duhovnikov. Zelo številna so spreobrnjenja med anglikanci. V enem letu so pridobili katoliki na Angleskem za 34.250, med njimi 12.372 konvertitov (spreobrnjenec). Zlasti so pridobili katoliki na Holandskem. Med 7.950.000 Holandci je danes že 2.900.000 katoličanov, leta 1870. jih je bilo le 1.400.000. Posebno velike pa so pridobitve Cerkve na misijonskem polju. Odkar je Pij XI. zasedel papeški prestol, je bilo 6 milijonov paganov spreobrnjenih v katolicizem.

RESNICNA O VZGOJI KRALJEVEGA SINU.

Princ Waleski je imel domačo učiteljico, ki ga je kljub temu, da je bil kraljevega rodu, strogo držala in ga po potrebi kaznovala. Mlademu princu se je to zamerilo. Namrdnil se je lepega dne in se uprl. Njegova učiteljica je poklicala kraljal. Misli bi človek, da je bil kralj tak kakor so večkrat naše matere in naši

Po tem dogodku je moral o. Pro za čas nekoliko mirovati. Zdi se, da so mu tako tudi veleli predstojniki. Takrat je pisal o. Pro provincijalu: »Zaprto sem v tesni sobici. Razgled imam na — sosedno dvorišče. Ne smem med ljudi. Ves dan listam po zvezkih in po knjigah in se pripravljam na izpit... Pokorščina več velja kakor žrtve, zato se ne bom ganil iz hiše... Toda mnogo jih je, ki potrebujejo duhovne pomoči. Vsak dan izvem, da je kdo nepreviden umrl; ni duhovnikov, ki bi tvegali nevarnost; na skrivnem žive, ali iz strahu ali iz pokorščine. Če bi, kot doslej, sodeloval, bi se izpostavil.«

Ne dolgo po tem poročilu se je o. Pro z dovoljenjem o. provincijala spet vrget v bojni metež, zaupajoč na božjo previdnost in svojo okretnost.

»Neko jutro«, poroča, »ob šestih zjutraj sem v neki hiši, evharističnih postaj delil sv. obhajilo. Nenadoma plane v sobo sobarica in zakriči: 'Técnicos (orožniki)'. Vsi zbrani poblede od strahu. 'Ostanite mirni,

očetje: Kaj, mojega otroka bo tepla? Jaz mu dajem kruha, jaz edina ga bom tepla. Misli bi človek, da bo tudi kralj tako dejal, že radi ponosa na svoj vzvišeni stan. Kralj pa ni ravnal nespametno. Poklical je dečka-princa, ga posadil na stol, odprl sveto pismo, tam, kjer je mesto Salomonovo: Blagoslov je šiba in nespameten je oče, ki ne pozna stroge besede. Tako nekako se je glasilo ono mesto. In kralj je pristavil: Tudi kraljevemu rodu veljajo te besede in ravnal se bom po njih, kakor hitro se ne poboljšaš, princ.

NAŠA KRI PO SVETU.

Vedno se vračajo v domovino naši rojaki; izseljeniški komisarijat v Zagrebu je izdal statistiko, iz katere je razvidno, da se je letos v januarju in februarju vrnilo 185 oseb iz izvenevropskih držav, in sicer 84 iz Zedinjenih držav, 55 iz Argentinije, 33 iz Kanade ter 365 oseb iz evropskih držav: 231 iz Francije, 53 iz Romunije, 20 iz Avstrije, 17 iz Holandije.

Avstralija. Velika nesreča je zadela jugoslovanske izseljence okoli zlatega rudnika Kalgoorlie in Boulder-City. Avstralski domorodci so začeli sovražiti tujerodce, osobito Jugoslovane. Napadli so 2000 oseb broječo jugoslovansko naselbino ter jo zažgali, ubili so pri tem tudi dva naša rojaka. Škoda je neizmerna. Naš konzul tamkaj je napravil potrebne korake.

SOCIJALNA VPRAŠANJA.

Belgijski kralj za rudarje. »Slovenec« poroča z dne 25. maja: Mladi kralj Leopold III. je osebno interveniral v sporu med rudarskimi podjetniki in delavci, ki je nedavno izbruhnil. Podjetniki so hoteli znižati rudarske mezde za 5%. Ker je bil kralj, ki je bil nedavno osebno na kraju rudarske nesreče v Monsu, obljubil rudarjem, da ne bo pustil znižati njihovega življenskega standarda, je sedaj to obljubo tudi izpolnil. Podjetniki so obljubili, da znižanja ne bodo izvedli.

Slovenski rudarji v domovini, ki so zaposleni pri rudnikih Trboveljske premožkopne družbe, so morali braniti svoje pravice in svoj obstoj s pomočjo gladovne

jim pravim, 'poskrijte pajčolane in se brez šuma porazdelite po sobah.' Vzel sem si cigareto in jo vtaknil v velikanski ustnik. Skril sem Najsvetejše na prsi in pričakoval vsiljence. 'Tu se vrši javno bogoslužje', mi pravijo. 'Ne delajte norcev iz mene', jim odgovorim. 'Da, gospod, tu se vrši javna služba božja.' 'Toda, gospodje, zdi se, da me hočete vleči.' 'Videli smo, da je vstopil duhovnik.' 'Ha, prevejenci. Hočete, da stavimo pol kozarca žganja, da ni tu duhovnika?' 'Imamo ukaz, da preiščemo hišo. Stopite z nami!' 'Še tega bi bilo treba. — Da bi šel z vami... Če se hočete sprehoditi po hiši, se le sprehodite in, ko boste našli javno službo božjo, pa mi pridite povedat, da bom tudi jaz mogel iti k sv. maši.' Pričeli so hoditi po hiši. Da se izognemo hujski nesreči, sem jih spremljal. Razlagal sem jim, kaj je bilo za slehernimi zaprtimi vrati. A ker sem bil sedaj prvič v tisti hiši, sem se večkrat uredil. Razlagal sem: 'Tu je spalnica.' Odprli so vrata, pa je bila učna soba; razlagal sem: 'Ta je delavnica', in...

stavke. 2500 borcev se je odločilo, da ne sprejme nobene hrane, dokler ne umakne družba svojih krivičnih namer: znižati že itak skrajno nizko delavsko plačo. Kapitalizem je moral umakniti svoj načrt! Vsa čast delavcem, ki so segli po tem skrajnem sredstvu, da rešijo svoje družine! Kako pretresujoče zvone besede, ki so jih zapisali na papirnati omot, ki so ga poslali iz rova: »Ne sprejmemo hrane. Izdajalci naj jedo! Rajši umremo, kakor da bi se podali. Ljubša nam je smrt, saj umiramo za naše otroke!«

BELGIJA.

Šolska prireditve v Eysdenu.

Tukajšnji šolarčki so dne 17. junija uprizorili pod vodstvom g. Stovička tri-dejanko s petjem »Desetnik in sirotica«. Pri tej priliki so nastopili tudi z dvo-, troglasnimi narodnimi pesmimi in raznimi deklamacijami. Prireditve se je zaključila z jugoslovansko in belgijsko državno himno.

Kako težko je tako igrico, kjer je nastopilo nad 50 igralcev, prirediti zlasti v tujini, ve le on, ki je kaj takega že poskusil. Da taka igrica in celotna prireditve tudi uspe v splošno zadovoljstvo, pač ni kaka malenkost. In g. Stovičku je uspela v polni meri, tako, da je bil pač vsak nad vse zadovoljen!

Nad 250 gledalcev se ni moglo dovolj načuditi lepi prireditvi. Odlični belgijski gost se je kaj laskavo izrazil, da če tudi ni razumel besed, vendar še ni videl na tem odru tako lepe prireditve.

Druge vesti iz Eysdenu.

Naš učitelj g. Stoviček se je odpeljal radi družinskih razmer v domovino na počitnice in se vrne koncem meseca avgusta.

Knjižnico upravlja med počitnicami g. Jelovšek vsako nedeljo od 10. do 12. ure dop. v knjižničnih prostorih.

Smrtna nesreča. Pri kohanju je dne 24. junija utonil Karl Pirc, doma iz Pilštanj. Lep je bil njegov pogreb. Naj počiva v miru!

Ponesrečil se je v rudniku Vinko Kodeh. Bogu se mora zahvaliti, da je po po-

bila je oblačilnica. Seveda niso našli nobenega duhovnika in postavili so pred hišna vrata stražo. Poslovil sem se od njih, češ, da bi ostal pri njih, ko bi ne imel opravka z neko znano osebo, dokler bi ne prijeli predrznega duhovnika... Ko sem porazdelil še po drugih krajih sveto obhajilo, sem se vrnil gledat stražnike. Še vedno so stražili vrata...«

Drugokrat je šel v neko predmestje maševat. Zapazil je, da sta dva orožnika stražila vhod v osumljeno hišo. Zbral je vso hladnokrvnost in krenil proti hiši. Z odvažnim obrazom je začel prepisovati v beležnico hišno številko. Nato je odpel telovnik, kakor bi hotel pokazati tajni znak. Orožnika sta ga po vojaško pozdravila, vstopil je in stekel po stopnicah. Verniki so ga hoteli skriti. »Ne mogli bi biti bolj na varnem. Orožniki nas čuvajo«, je dejal. Pa jih ni mogel prepričati. Svetovali so mu, naj uide po strehi. Pa se je obrnil in odšel, odkoder je prišel. Orožniki so ga spet pozdravili.

sebnem naključju ostal pri življenju. — Tudi Alojza Pokrivača je zadela v rudniku nesreča.

Poročil se je 7. julija Rafaelov naročnik ter tajnik tukajšnjega društva sv. Barbare Anton Globevnik, doma iz Škocijana, z gđc. Pepco Globevnik iz Novega mesta. Dalje so se poročili: Anton Musar z gđc. Reziko Uhan, doma iz Št. Ruperta in Franc Hriberšek z gđc. Justino Gorjan. Častitamo in želimo obilo blagoslova!

Tomboło je priredilo društvo sv. Barbare dne 29. julija v korist podporni blagajni.

Zahvala. Slovenci iz Eysdena si štejejo v prijetno dolžnost, da se tem potom zahvalimo g. učitelju Svatopluku Stovičku za prelepo prireditev, s katero nas je izredno razveselil! Zlasti smo mu hvaležni še starši, ker se toliko trudi z našimi malimi!

Umrła je gospa Smodič, žena predsednika pevskega odseka. Naj v miru počival!

Les Grottes de Han. — Votlina v Han.

Od naravnih lepote, ki jih ima Belgija precej, je gotovo podzemeljska votlina pri Hanu največja redkost in vredna, da se jo obiše. Reka Lesse je napravila pod zemljo cele dvorane, električna razsvetljava pa še bolj povzdigne te podzemeljske krasote.

Kapniki nas spominjajo onih v Postojni.

Poleti je Han primeren kraj za skupne izlete. Železnica pelje do votline same, in slavni Beauraing ni daleč od tam.

HOLANDIJA.

Kraljevi konzulat v Heerlenu sporoča, da v dneh 17. in 20. avgusta ne uraduje.

Slovenski duhovnik g. Oberžan je spremenil svoje stanovanje in je njegov novi naslov: Kruisstraat 28. Heerlen. Število telefona 803. Novo stanovanje ni težko najti, leži v bližini prejšnjega.

Iz Eygelshovena nam pišejo. Šolska sklepna slovesnost. In bil je dan, »ki ga je naredil Gospod«. Zadnje tedne so se naši mali pripravljali na to slavnost. Slav-

In spet. »Bil je prvi večer duhovnih vaj, ki sem jih imel za državne uradnike. Zupustil sem jih ob devetih in 30 minut... Na voglu sta me dva čudna človeka merila z očmi... Približal sem se jima in jih zaprosil za vžigalice. »Dobite jih v tobakarni«, sta mi odgovorila. Obrnem se, onadva sta šla za mano. Slučajno? Zavijem na desno, na levo, onadva prav tako. »Mati moja, sem dejal pri sebi, da bi imel svoje kolo.« Najmem avtomobil, pa tudi onadva ga najmeta. Sreča, da je bil vozač katoličan. Ko je videl, v kaki stiski sem, me je slušal kakor otrok. »Poslušaj, dečko, sem mu rekel, ko boš privozil na oni ovinek, pa malo počasneje vozi, skočil bom z voza. Ti pa nadaljuj svojo pot, kakor da ni ničesar bilo.« Vtaknil sem čepico v žep, odpel črni telovnik, da se je videla bela srajca, in — skočil. Po dveh korakih sem se naslonil na drevo, da bi me ne mogla videti. Za minuto pozneje sta pribrzela. Vozila sta tako blizu mene, da sta me oprasnila z avtomobilovim blatnikom. Prav gotovo sta me videla,

nost je imela dvojen značaj. V prvi vrsti so se hoteli oddolžiti izseljeniskemu duhovniku č. g. Oberžanu, saj so vedeli, da je 29. junija 1934 preteklo ravno 10 let, odkar je bil njihov izseljeniški g. katehet posvečen v mašnika. Pa s čim in kako, da bo res lepo? Povabili so č. p. Teotima in č. g. Oberžana so naprosili, da bi obenem ob sklepni Vidovdanski proslavi daroval sv. mašo. Vsi so darovali sv. mašo in sveto obhajilo č. slavljenju. In pri slovenski recitirani sv. maši so molili zanj in zapeli par Marijinih pesmic in mamice, ki so se njihovemu povabilu odzvale in prihitele celo iz Nieuwenhagna in Razpetova mamica celo iz Chévremonta, te naše dobre slovenske mamice so tudi pomagale. V dvorani so se naši mali razgibali in razživeli. Saj so č. sestre in č. g. rektor Gezellenhuisa tako materinsko poskrbeli za topele zajtrke. Okrasili so dvorano in posebej sedež g. kateheta. Ves program je bil zelo pester in naši mali so se vsak po svojih močeh potrudili. In peli so one lepe naše narodne in zopet so sledili govori, deklamacije in petje s spremljevanjem citer. Slavnost se je zaključila še z igrami in slikanjem na vrtu č. g. rektorja. Seveda so nas mamice preje zapustile; morale so domov, da pripravijo družinici obed. — Razšli smo se domov in vsem je bilo lepo pri srcu.

Prisrčno slavlje.

Društvo sv. Barbare v Hoensbroecku je skupno z društvi iz Heerlerheide, Brunsum in Lutterade priredilo dne 8. julija o priliki 10letnice duhovniške službe č. g. Drago Oberžana lepo prireditev, združeno obenem s proslavo 5letnice tukajšnjega društva.

Radi smrti Nj. Visokosti princa Henrika se ni mogla vršiti proslava z godbo in sprevedom, kakor je bilo sicer nameravano.

Ob 4. pop. so bile večernice v župni cerkvi, po cerkveni pobožnosti pa se je vršila častna akademija v dvorani De la Haye.

Zvezni predsednik g. Novak otvori slavnostno zborovanje in čestita g. Oberžanu k 10letnici mašništva, od katerih jih je polovico žrtvoval za naše izseljence v Holandiji. Čestitali so nato vsi društveni predsedniki,

pa si nista mogla misliti, da sem jaz tisti, ki sta ga lovila.«

Pa vedno huje je postajalo zasledovanje. Vedno pogosteje so se ponavljale hišne preiskave, celo v hiši, kjer je stanovala Projeva rodbina. Vsak hip so bili pripravljani, da jih odvedo v sótanos — podzemeljsko celico in pošljejo v smrt. O. Pro je označil ta položaj v daljšem pismu tako-le: »Pri nas doma je to prepričanje že tako ukoreninjeno, da vsak mojih sorodnikov, ko odide čez hišni prag, ne govori »na svidenje«, ampak obuja kesanje... Toda mesto joka odmeva pri nas vesel nasmeh, zakaj za vsakega izmed nas bi bila nepričakovana sreča, da bi smel oditi v nebeški dvor za tako sveto stvar...« Že mesece popreje pa je bil zapisal: »Molite, bratje, da bi se uresničile moje najlepše sanje! Obljubil sem najžalostnejšim svetnikom v nebesih, da jim bom zaplesal »jaraba tapatio« (mehikanski ples), če se bo vendar izvršil ukaz, da me zapro.«

ki so se hvaležno spominjali njegovih zaslug za Slovence. — Nato so deklamirali: Anica Kampuš, Slavica Zajc, Emil Kužnik, Anica Zajc, Ema Dobršek, Paula Sentjurc, Frida Šket. Vsaki čestitki je sledilo ploskanje v dvorani. Najbolj sta se odlikovali mali Olgica Resnik in Anica Šket. Vsak otrok je podaril jubilarntu krasen šopek. Slike »knapa«, ki sta jo darovala društva iz Hoensbroeka in Brunsuma, je bil g. Oberžan posebno vesel; ponosen je na to, da sme biti med rudarji, med tako dobrimi rudarji...!

Pevci iz Heerlerheide so nam zapeli nekaj naših narodnih, ter zaključili svoj venček z Lepo našo domovino in Bože pravde. Tudi šolski otroci pod vodstvom gđcne Ažmanove so prav prijetno zažvrgoleli. Trud gđcne učiteljice je vse hvale vreden, ker nikakor ni malenkost tako dobro izvežbati mlada grla!

Pater Teotim je v daljšem govoru orisal zasluge našega jubilarnta za Slovence ter posegel v svoj govor v zgodovino sv. Cirila in Metoda, ki sta, kakor onadva tu v Holandiji, delovala med Slovenci v domovini. Slovenci smo prav ponosni na naša dva slovenska apostola, ki kot brata oznanujeta med nami božjo besedo! Kot zadnji govornik je g. Selič orisal razvoj katoliških društev ter povdarjal še nadaljnjo slogo in vzajemnost, ki mora prevzeti naše delovanje.

Nato se je g. Oberžan iskreno zahvalil za vse čestitke in darila. V lepem govoru nas je spodbujal, da ostanemo zvesti sv. Cerkvi in škofovim določbam, spomnil se je naše domovine, da je bilo marsikatero oko rosno. Posebno je bil vesel neminljivih darov, sv. obhajil, ki so jih sprejeli šolski otroci in mu jih darovali. Ta darila so večna!

Prehitro nam je minul čas proslave, o kateri pravijo, da še ni bilo nikdar tako lepe, kakor tokrat.

H koncu sta prišla čestitat g. Oberžanu še domači g. župnik in kaplan g. Schleiden. K. Polšak. A. Strader.

Zahvala. Prijetno vzradoščen ob priliki nepozabnega slavlja v Hoensbroecku se vsem dragim mi rojakom prisrčno zahvaljujem za one lepe urice, ki ste mi jih pripravili.

In zares, ta zaželena ura se je kmalu približala.

Skrivnost moči in svetih uspehov.

Odkod je dobival o. Pro junaško moč, da je neustrašeno vztrajal v križnem ognju? Katera je bila skrivnostna sila, ki ga je vodila na bojišču od ene nevarne postojanke na drugo, še bolj nevarno?

(Dalje prihodnjč.)

ZA SMEH.

Micka in njeni zobje.

Micka si hoče vedno sama umivati in čistiti zobe.

Pa ji reče mama: »Premajhna si še zato. Čakaj, ti bom pomagala.«

Micka se nekaj časa brani, potem pa govori: »Dobro, mama, zobe mi smeš očistiti, ampak grgrala bom pa sama, da veš!«

vili o priliki 10letnice mojega duhovništva! Posebna hvala vsem društvom za pozdrave in darila, hvala družini Šketovi za lepo cvetlico, hvala vam za »knapa«, za slike in cvetke, najlepša pa hvala našim dobrim otrokom za duhovne šopke sv. obhajil in molitev! Vaš duhovnik.

Na zadnji seji Zveze jugoslov. društev sv. Barbare je predsednik g. Ivan Novak ostro grajal neznačajnost onih naših rojakov, ki se dajo vpisati v jugoslovanska katoliška društva, obenem pa so tudi skrivoma organizirani pri socialističnem Algemeen Mynwerkersbond. Vsa društva so zavzela strogo stališče, da bodo vsakogar, ki je organiziran pri socialistih, brezpo- gojno izključila iz katoliškega društva, če po enkratnem opominu ne izstopi od one organizacije.

Tako je prav! Katolik povsod!

V bolnici v Heerlenu se nahajata Fr. Ro- de in Fr. Petelinšek. Želimo jima čimprej- šnjega okrevanja!

Hoensbroek. Na izrednem občnem zboru našega društva je bil izvoljen za predse- dnika g. Karol Polšak, za podpredsednika g. Roštohar in za tajnika g. A. Strader.

Došle so nove knjige, dobe se pri knjižni- čarju g. Resniku.

Lutterade. Lepo slavnost smo praznovali 1. jul. po slovenski službi božji, ki se je udeležil g. Oberžan. Ko je stopil naš du- hovník v društveni lokal, ga je s prisrčnimi besedami nagovoril društveni predsednik ter mu čestital k 10letnici duhovništva. V znak hvaležnosti za delo, ki ga vrši že pet let med izseljenci, mu je društvo poklonilo prelep kip presv. Srca Jezusovega, podsta- vek za kip je izdelal g. Vinko Zor, član tuk. društva. Tamburaši so zaigrali nekaj pesmi ter državno himno, česar je bil g. Oberžan posebno vesel.

Fr. Žibret, tajnik.

Zahvala. Iskrena hvala našim vrlim Slo- vencem iz Lutterade za njihove čestitke in prelep dar o priliki zadnje slovesnosti! Po- sebna hvala še g. Zoru za lastnoročno izde- lan podstavek ter našim malim tambura- šem pri »Zvončku« za veselje, ki so mi ga napravili! Vaš duhovnik.

15letnico poroke je obhajal zastavonoša društva iz Lutterade s svojo vrlo ženo dne 24. junija. Društvo mu je kupilo sliko v spomin. Čestitamo!

Izlet v Wittem in okolico je uspel v splošno zadovoljstvo. Po sv. maši v Witte- mu smo obiskali tamkaj muzej pokojnega kardinala van Rossuma. — Malo po hribih, malo po dolinah — smo postali že precej zmučeni, tako da se je odpočitek pri Epenu že kar prilegel; naša vrla godba iz Brunssu- ma nam je pa delala kratkočasje.

Nazaj grede smo se ustavili v Valken- burgu pri lurški votlini, kjer smo opravili svojo pobožnost in z godbo na čelu odko- rakali po mestu. V veselem razpoloženju smo se vrnili domov.

Pri vseh slovenskih službah božjih se je prečital proglas, da je edino od prevzvi- šenega g. škofa iz Roermonda priznana stan- ovsko društvo za katoliške Jugoslovane: »Društvo sv. Barbare«.

Vidovdansko proslavo so priredili naši šolski otroci iz Eygelshovena, Nieuwen- hagna in Chevremonta dne 29. junija v Gesellenhuis po slovenski službi božji v Eygelshovenu.

Obenem s to proslavo so pozdravili tudi svojega kateheta, ki je ravno ta dan ob- hajal 10letnico mašništva. Vsi otroci so pokleknili skupno k sv. obhajilu, ki so ga darovali za svojega duhovnika. Večjega veselja mu niso mogli napraviti!

Zal, da se te narodne prošlave niso starši v večjem številu udeležili, ko so bili vsi povabljeni.

Otrokom moja najlepša zahvala!

Katehet.

Poroka. V Spekholzerheide sta se poro- čila dne 21. julija primorska Slovenca g. Anton Komac in gdčna Marija Kravanja, poročil ju je slovenski duhovnik. Bilo srečno!

Brezposelnost v Holandiji je večja kot si marsikdo misli. Po statistiki zadnjih tednov posnemamo, da je bilo izmed osem milijonov 294.000 Holandcev, kolikor šteje naša država prebivalcev, 358.000 brezpo- selnih, torej 4.3%.

Izmed občin v rudniškem revirju so šte- le brezposelnih: Maastricht 2.254 ali 3.4%, Kerkrade 1.009 ali 2.6%, Heerlen 1.100 ali 2.2%, dočim je bilo istočasno v Rotter- damu 47.721 ali 8.1% brezposelnih.

Preklic. Nieuwenhagen, 15. junija 1934. Sporočam, g. Oberžan, da sem govoril z V. Povedal sem mu vse, o čemur sva govorila. On je tudi Klinarju vse povedal, seveda lepo. Klinar je pa zopet vse po svoje razumel in je napisal protest na Vas. Jaz sem ga prvi podpisal, to pa takorekoč ne- prostovoljno, ampak na zvijačen način, kar Vam bom že vse ustno povedal. Torej se ne hudajte nad menoj. Obžalujem. Z uda- nim spoštovanjem! Ivan Znidaršič, l. r.

Objave Kr. Konsulata v Heerlenu.

Repatriacija izseljencev. Kr. Konsulat je prejel od Ministrstva Inostranih Poslova dopis z dne 20. jun. 1934 št. 7100-320, sle- deče vsebine: V odgovor na dopis Kr. Kon- sulata št. 188-1 od 13. aprila 1934 je temu Ministrstvu čast javiti:

1. Da je generalna direkcija državnih železnic odobrila 50% popust normalne vozne cene za prevoz naših nezaposlenih rudarjev kakor tudi njihovih družin, ki se nahajajo v Holandiji.

Istočasno je omenila generalna direkcija, da je ona dovolila polovično ceno in da naj bi drugo polovico prevzelo nase Mini- strstvo Socijalne Politike in Narodnega zdravja, v katerega delokrog spada skrb za brezposelne delavce.

Na podlagi tega je Ministrstvo Inostranih poslov storilo korak pri Ministrstvu Soci- jalne Politike in bo o rezultatu obvestilo Kr. Konsulat.

2. Ministrstvo financ je javilo, da bo rab- ljeno pohoštvo naših odpuščenih rudarjev, ki ga pripeljejo s seboj iz Holandije, opro- ščeno plačevanja taks, če predložijo za to potrebne dokumente.

(Kako je treba postopati v tem slučaju, je bilo objavljeno v zadnji številki našega lista. Uredništvo.)

3. Ministrstvo financ je tudi obvestilo naše Ministrstvo, da z ozirom na posebno težek položaj naših delavcev v Holandiji odslej ne bo treba plačevati takse na pro- šnjo za oprostitev carine.

NB. Gornji dopis je bil v kopiji dostav- ljen vsem jugoslovanskim društvom, ki so prijavljena pri našem Kr. Konsulatu.

Neutralizacija. Zadnje čase vlaga veliko naših rojakov prošnje za sprejem holand- skega državljanstva. Od najmerodajnejše strani smo naprošeni, da take prošnje za sedaj odsvetujemo, ker jih je že nekaj bilo odpuščenih iz državljanstva Kr. Jugoslavi- je, niso pa bili potem sprejeti v nizozemsko državljanstvo.

Če se torej želi kdo nevtralizirati, mora biti prej popolnoma siguren, da mu stvar uspe, sicer je škoda visokih stroškov.

Predno more nizozemska država sprejeti Jugoslovana za svojega državljana, mora ta predložiti »Odpustnico« iz državljanstva naše Kraljevine. Prošnjo za tako odpust- nico je treba predložiti našemu konsulatu. Tej prošnji je treba priložiti sledeče doku- mente:

1. domovnico,
2. državljsko izkaznico, ki se dobi pri sreskih načelnstvih,
3. rojstni list prošnika, žene in otrok,
4. poročni list,
5. potrdilo holandske oblasti, da mu je sprejem v tuk. državljanstvo zagotovljen,
6. vojaška isprava,
7. potrdilo pristojne občine, da ni sod- nijsko kaznovan,
8. potrdilo davčne oblasti o vplačanih davkih,
9. potrdilo o poklicu,
10. takso 605 Din.

Vse listine, ki niso pisane v našem državnem jeziku, morajo biti prevedene na naš jezik in overovljene po našem konzulu. Za te listine je treba plačati posebno državno takso.

Potovanje v Jugoslavijo.

Skupno s Slovenci iz Nemčije in Belgije se peljemo letos tudi iz Holandije v Jugo- slavijo. Cel transport vodi predsednik Zve- ze g. Ivan Novak, Roebroekerweg 37. b. Heerlerheide skupno z g. Mihaelom Štru- celj, Kampstr. 104. Heelerheide.

Iz Aachena se odpeljemo 30. avgusta ob 9.32 zvečer in se vrnemo iz Ljubljane 17. septembra zvečer.

Vozna cena, ki se pa vsled valute lahko spremeni, od Aachena do jugoslovanske državne meje in nazaj je 35 gold., dva av- strijska vizuma staneta 1.20 gold., jugoslo- vanski vizum pa 0.25 gold., torej je treba skupno vnaprej plačati 36.45 gld.

Naši rojaki v Nemčiji se javijo na naslov: Ivan Lindič, U-str. 19, Moers-Meerbeck. Vožnja iz Kölna do jugosl. meje stane 64.80 Rm.

Jugoslovani iz Belgije, ki žele potovati s transportom v domovino, se naj javijo skupno predsedniku svojega društva ali pa na naslov: Ivan Novak, Roebroekerweg 37. b. Heerlerheide, Holland. Obenem s prijavo morajo poslati znesek 506 frankov, s čimur je plačana vožnja od Aachena do naše meje in nazaj ter oba avstrijska vi- zuma. Za veljavnost potnega lista in jugo- slovanski vizum morajo skrbeti naši rojaki iz Belgije sami in se naj obrnejo tozadevno na naše Poslanstvo v Brussel.

Prijaviti se je treba do 20. avgusta ter vplačati do tega dne celoten znesek.

Če se prijavi za transport nad 25 oseb, se vozna cena zniža za 2.50 Rm.

Kdor potuje le v domovino, plača polo- vico, istotako imajo otroci do 10. leta

pravico do polovične karte, otroci do četrtega leta pa brezplačno.

Brezplačna oz. znižana vožnja po Jugoslaviji je zaprosena.

FRANCIJA.

Lievin P. de C.

Desetletnica društva sv. Barbare. Čas hitro poteka. Komaj dobro se je začelo naše izseljeništvu v Francijo, že smo začeli praznovati desetletnico društev. Prvo je bilo na vrsti društvo v Liévin.

V mesecu majniku leta 1924 so stopili skupaj priseljeni slovenski rudarji in ustanovili rudarsko društvo sv. Barbare. Vajeni društvenega življenja, tudi v novih razmerah niso hoteli biti brez njega. Ustanovitelj in duša društva je bil že v Nemčiji agilni društveni delavec g. Vincenc Tuhtar, ki je še danes društveni predsednik.

Društvo se je hitro razvijalo. Po treh letih obstoja je dobilo krastno društveno zastavo. Kajkrat je že povzdignila slovesnost društvenih in cerkvenih prireditev, pa tudi veliko naših rojakov je že spremljala na zadnji poti.

Društvo se ni omejilo le na podpore svojim članom, ki jim je v boleznih izplačala tekem let že tisoče intisoče frankov; delovalo je tudi kulturno z različnimi prireditvami, ki bi naj budile in utrjevale verski in narodni čut med rojaki.

Tudi brez težav in bojov društvo ni bilo. Kmalu se je pokazal naš stari greh, nesloga. Enim ni bilo všeč njegovo krščansko ime, drugim kaj drugega. Ločili so se od prvotnega društva in začeli ustanavljati nova. Komu v korist? Mesto enega krepkega društva, ki bi res lahko kaj storilo za svoje člane, jih imamo v koloniji vse polno, vsa pa le životarijo in rojake bolj razcepilajo kot edinijo.

Slavnost desetletnice se je obhajala 27. maja. Dopoldne je bila lepa cerkvena slavnost, popoldne pa izvincerkvena v dvorani.

Bruay-en-Artois.

Prvi koncert slovenske godbe. Zopet smo storili korak naprej. Naša nova godba je po šestmesečnem obstoju priredila dne 10. junija svoj prvi koncert. Imeli so obsežen spored, skoro preobsežen, da smo se čudili, kedaj so se mogli vsega tega naučiti. Evo vam nekaj točk:

Triglav, koračnica.
Nikola Zrinjski, venček.
Čez gore, koračnica.
Kraljica vil.
Tiha noč, valček.
Lecian, koračnica.
Muzikantski valček.
Feodora, uvertira.
Anica, polka.
Pod zastavo mladeničev, koračnica.

Po prvem koncertu sklepati, nam bo nova godba še veliko lepega nudila in tako izpolnila tisto neprijetno vrzel, ko smo morali segati po tujih godbah. Fantje, saj po večini ste fantje zraven, le pogumno po začetni poti naprejte! To pot smo bili prav zadovoljni z vašim nastopom.

Poleg koncerta je bila na sporedu še igra »Spavaj deklica«. Tudi igralci te igre so častno izvršili svojo nalogo.

Vabilo. Dne 12. avgusta praznuje tukajšnje društvo sv. Barbare svojo desetletnico. Ob 12. je cerkvena proslava, popoldne ob 3. v dvorani Diviona v bližini cerkve.

Rojaki, pridite ta dan tudi iz drugih kolonij k naši slovesnosti, ki po pripravah soditi, obeta biti jako veličastna.

Noyelles sous Lens.

Utonil je. Dne 15. junija t. l. je po nesreči utonil v Kanalu Poljanšek Stanislav, zaposlen kot rudar pri družbi Courrières. Star je bil šele 20 let, doma iz župnije Stara Oselica, vas Habovše št. 2 v Poljanski dolini nad Škofjo Loko.

Pokojni Stanislav je bil pošten, marljiv fant, ki ga je vse rado imelo. Zvesto in vneto je sodeloval pri društvu sv. Barbare, kjer je bil eden izmed prvih igralcev.

Dasi je bil pokopan v sosednji občini Harnes, je kljub oddaljeni poti prihitelo veliko naših rojakov, da ga spremijo v prerani grob. Poleg mnogih šopkov, ki so jih podarile dekleta, prijatelji in znanci, sta bila tudi dva lepa venca, kot zadnja pozdrava od strani društva sv. Barbare in od vseh Slovencev tukajšnje okolice. Naj počiva v miru!

Zahvala. Sprejmite tem potom našo najiskrenejšo zahvalo vsi, ki ste ob smrti našega dragega Stanislava izrazili sožalje in ga v tako obilnem številu spremili na njegovi zadnji poti, ter vsi, ki ste darovali za vence in prinesli lepe šopke.

Zalujoče rodbine sorodnikov: Brelih, Burnik, Poljanšek, Možina.

Šolski izlet. Veliko veselja je bilo med otroci tukajšnje slovenske šole, ko so napravili svoj junijski izlet na Loreto. Ko so opravili najprej svojo pobožnost v romarski cerkvi Matere božje s petimi lavretanskimi litanijami, ter pomolili tudi za vojake iz svetovne vojne, ki počivajo na tem griču, so se pošteno naigrali in naskakali. Veselo se je vrnilo zvečer 40 šolarčkov na ozaljšnem kamijonu na svoje domove.

Lorena.

Aumetz. Poletna vročina je društveno življenje nekoliko zavrla. Upanje je, da bodo na jesen zopet vsi, ki so za to sposobni, spočiti pljunili v roke in znova začeli. Samo otroci so ohranili svojo svežost tudi še zdaj. Pridno prihajajo razen par izjem redno k slovenskemu katekizmu, kar je seveda predvsem zasluža staršev, ki se za to malo pobrigajo. Primorski Slovenci zaslužijo, da se jim glede slovenske zavednosti da prvenstvo. V ospredju zanimanja pa je zaenkrat tamburaški zbor otrok po številu 13. Pravijo, da gre tam vse po rakovo in še hujše, kjer vlada število 13. Mi pa se zaenkrat nimamo nad čem pritožiti. Otroci imajo z muziko veselje, tudi ta ali oni oče ali mati pride včasih malo pogledat kako njihova nadebudna mladina kaj napreduje. Vsak pravi, da gre dobro in izvrstno. No, pa naj obvelja po njihovem, da bo zanaprej še več korajže in dobre volje. Od daleč se zdaj muzika že prav lepo sliši, na jesen je upanje, da jo bo lepo čuti tudi že od blizu! O tem bodo sodili lahko vsi, ki bodo navzoči na prvi prihodnji prireditvi. Zaenkrat jih je še najbolj prijetno videti, ko se po končani vaji kakor majhna jata vrabcev ljuto zapodijo na cesto, vsak

s svojim instrumentom. Čivkajo na glas in vsevprek, le da trdi kranjci ne razumejo, kaj se med seboj menijo. Pozna se jim, da so vzrastli že na Francoskem. Pa smo jih vendar vsi veseli, ker znajo zaviti tudi po naše. — Če bi se lotili preiskovati, katera številka je najbolj nesrečna, kaže, da je to št. 8. Osem je bilo tamburaškega zbora odraslih, naenkrat je iz osmice nastala trojica. Nič ni stalnega pod soncem.

V Cerkvem glasbeniku je g. Janez Kalan, ki ga gotovo vsi poznate, zapisal tudi tole: »Ker večkrat berem, da Slovenci petje zelo ljubijo, Vam moram vendar enkrat povedati tole: Pri nobenem narodu, koder sem hodil po svetu, nisem (morda Holandsko izvzemši) našel tako malo veselja do petja kakor med Slovenci, in pri nobenem narodu tako lepih pesmi, kakor so slovenske. Dokaz za prvo trditev: Ljudsko petje na Slovenskem. Kaka muja in muka in kak obupen odpor pri mnogih, preden se vpelje kaka lepa navada, ki je vpeljana po vsem svetu. Gorečnost in vztrajnost, s katero Poljaki pojo po cele ure, je v resnici zavirljiva. Dokaz za drugo trditev: Moje zdihovanje ko poslušam po svetu tako dolgočasno petje. Kolikokrat rečem: O, ko bi vi, ki tako radi poje, imeli naše krasne pesmi.« Za tukajšnje kolonije pa ta tožba g. Kalana ne bo veljala. Dokaz: V koloniji Tucquegnieux-Marine imamo kar dva pevski zbora. Otroški zbor, ki zna pokazati že marsikaj lepega na odru in v cerkvi. Mešani zbor, ki šteje 20 članov (moških po zadnjem štetju dobra polovica). V koloniji Crusnes se je pred nedavnim ustanovil tudi zelo številen pevski zbor. (Kdor ne ve za Crusnes, ker je bolj majhna »pucna«, temu se sporoča: ko bi se slovenske madames iz Crusnes-a in Aumetza med seboj sprle, bi lahko pljuvale ena na drugo kar vsaka iz svojega dvorišča. Pa se ne!) V zboru je zaenkrat 24 oseb, torej dvakrat več kakor apostolov. Če je 12 apostolov obrnilo svet, bo tudi 24 »Krinčanov« (so tudi ženske vmes) znalo pokazati kaj zmorejo. Glasovi so baje jako sočni in še ne obdrgnjeni, zato vsi napeto pričakujemo prvega nastopa. Da na poti ne omagajo, jim želimo obilo uspehov in prav tolike vztrajnosti. V Aumetzu je petje tudi še vedno na precejšnji višini, le za moške iščemo nekoga, ki bi jih hotel in znal nekoliko pobezati.

Na MARINI je marsikaj novega. Kaj pa takega? N. pr. G. Jankovič pridno uči citraški kvartet deklic, ki so že parkrat nastopile s precejšnjim uspehom. Zdaj snuje še mladinski tamburaški zbor. Kmalu bo muzike nič koliko. Saj smo jo potrebni, ko je pa tako žalostno na svetu. — 15. julija je Jugoslovansko podporno društvo iz Marine v kantini g. Globokarja napravilo tekmo v kegljanju. Keglanja se je udeležil tudi g. izselj. duhovnik iz Aumetza zato, ker so mu obljubili dati prvi »prajs«, če doseže največ točk. Kljub velikodušni obljubi pa se je odpeljal brez »prajsa«, ker so mu dali v roke same vegaste krogle, ki so se z največjim veseljem kegljev izogibale. Hotel se je pritožiti pa vsi trdijo, da so krogle dovolj okrogle, le da nekatera roka preveč krivo nese. — Pri g. Globokarju so pred kratkim kupili majhne fantke. Oče ga je bolj vesel, kakor pa, če bi zadel v loteriji milijon. Tudi mi se nje-

govemu veselju pridružujemo. Ob tem veseljem dogodku se je spilo tudi par »štefanov vina«. Plačali so ga tisti, ki so stavili, da bo deklica. Vse stave je pa dobil očesam. On je ze dobro vedel. V kantini so pa na vidiku še nekatere spremembe. Začela se bo kurjereja v večjem obsegu. Upanje je, da bo to bolj dobičkanosno kakor s prasičjerejo. Naj poskusijo še drugi. Ker se bodo tudi pitali piščanci, ima g. kantiner že par ponudnikov, da bi mu pokupili peteline in petelinčke.

PIENNES. Malo pozno je že sicer, pa vendar še ne prepozno, da sporočimo vesoljnemu svetu, ki čita Rafaela, kako je bilo na prireditvi dne 20. maja. Prireditev je organiziral g. učitelj Jankovič v lastni režiji s sodelovanjem šolske mladine in odraslih iz Marine ter tamburaškega zbora iz Aumetza. Program je bil dober in so bili vsi navzoči z njim jako zadovoljni. Pohvaliti moramo pri tem tudi vse Slovence iz kolonij: Mont, Piennes, Joudreville, La Mourière, Boulogny. Od vsepovsod so prišli na prireditev skoro do zadnjega vsi. To nam je dalo pogum, da se še kedaj oglašimo v tem kotu. Torej na svidenje zopet ob primerni priliki.

Lansko leto se je z uspehom vršil počitniški tečaj za slovenske otroke v kolonijah Moutiers in Ste Marie aux Chènes. Treba bo s tem zdaj, ko pridejo počitnice, zopet nadaljevati. Morda bi se dalo isto organizirati v kolonijah Giraumont in Piennes. Naj razmišljajo o tem, ki se jih tiče in naj potem sporoče g. izseljenškemu duhovniku v Aumetz, ali pa osebno, ko se oglasi v koloniji.

Merlebach in okolica.

Naš duhovnik nas je zapustil. Iz Merlebacha nam pišejo: Nenadoma se je po celem Merlebachu raznesla vest, da nas je zapustil g. Skebe. Bil je dvakrat brzojavno obveščen, da je njegov oče smrtno bolan in nenadoma je odpotoval. Ne vrne se več...

Velika izguba nas je zadela z odhodom g. Skebeta.

Bil je res duhovnik, kakor ga potrebujemo rudarji v tujini. Delal in trudil se je za nas v cerkvi, kakor tudi na društvenem in socialnem polju. Ljubil je cerkveno petje in tudi mnogo zanj žrtvoval. Z veliko težavo je dal naš »Jugoslovanski dom« povečati in izpopolnil je knjižnico. Delal je skrajno nepristransko in bil pripravljen vsakomur in ob vsakem času pomagati, kolikor je le mogel. V času odpuščanja je vedno hodil k vodilnim osebam ter prosil in posredoval — ter res mnogim zopet oskrbel delo. Ne moremo mu dovolj izraziti svoje hvaležnosti!

Upamo, da kmalu dobimo drugega slovenskega duhovnika, ker brez njega ne moremo ostati, da bi vse to, kar se je šest let gradilo, sedaj propadlo.

Tukajšnji nemški list »Courier« prinaša z dne 7. julija t. l. zelo simpatično poročilo o priliki odhoda našega slovenskega duhovnika g. Skebeta. »Der Weggang ihres Priesters wird von der jugoslawischen Pfarrgemeinde allgemein bedauert. In den drei Jahren, in denen er als Seelsorger hier wirkte, hat er es verstanden, die Herzen seiner Landsleute für sich zu gewinnen. Der Scheidende war nicht nur ein frommer

Priester, sondern auch ein grosser Wohltäter, der in uneigenütziger Weise seinen Leuten jederzeit gerne nach seinen Kräften half. Aber nicht allein bei seinen Landsleuten, sondern auch bei der heimischen Bevölkerung erfreute sich der scheidende Priester grösster Hochachtung. Mit seinen jugoslawischen Landsleuten wünschen wir ihm in seinem neuen Wirkungskreis alles Gute!«

Dve smrtne nesreči v Merlebachu. Slovenec Bėguš je vozil na svojem kolesu češnje. Zgubil je ravnotežje ter se zaletel v avto in drugi dan je v bolnici v Hochwaldu umrl. Zapušča ženo in tri nepreskrbljene otroke. — Življenje si je končal prejšnji tuk. gostilničar Babič, ki je imel sedaj gostilno na Goldene Brem.

Kreutzwald. Zapustil nas je naš duhovnik g. Skebe. Žal nam je zelo, ker nam je tako rad pomagal, kadar je le mogel. So pa seveda nekateri, ki uče krivi nauk in ti so se spodtikali nad kamnom, ki je bil določen za stavbo — a sami so padli preko kamna...

Pevsko društvo smo ustanovili, vodi ga g. Kovačič, ki mu želimo obilo uspeha! Pevske vaje so ob nedeljah od 3. do 5. pop. pri g. Stainu, v koloniji Kanada. Društveni sestanek pa se vrši vsako drugo nedeljo v mesecu. Vabljeni vsi, tudi nepevci — kot podporni člani!

Zelo nas žalosti, da se še vedno najdejo ljudje, ki tako radi mečejo polena drugim pod noge, sami pa hočejo veljati za najbolj ugodne!

Jeanne d'Arc. Slovensko pevsko društvo »Zvon« je priredilo v nedeljo 1. julija izlet v Waschberg pri Keutzwald. Prav zadovoljni smo bili, lepo vreme, da je bilo veselje! Za pogašenje žeje pa je skrbelo društvo s sodčkom piva! Spominjali smo se tudi nikdar pozabnega g. kaplana Skebeta, ki nam je bil kot oče.

NEMCIJA.

Pri zborovanjih naših društev rabite vedno slovenščino! Der Reichsminister des Innern je sporočil z dne 20. februarja 1934 (Nr. III, 7172/5, 2): Gegen die religiöse Betreuung der im Ruhrgebiet wohnenden Slovenen in ihrer Muttersprache bestehen keine Bedenken. In Vertretung, gez. Pfundtner.

Naši med nami.

Dne 29. junija so sprejeli na našem konsulatu v Düsseldorfu dijake-kemike iz Ljubljane, ki jih je vodil prof. dr. Rebek. Naš konzul g. Živodinovič jim je priredil prisrčen sprejem ter jih pogostil. Po kratkem odmoru so odšli na razstavo narodnosocialistične vede. Drugi dan so obiskali Krupove tovarne v Essenu, kjer jih je lastnik gostoljubno sprejel. Mestna uprava narodnih socialstov jim je dala za razgled mesta na razpolago avte. Na večer istega dne so posetili eno naših naselbin Stoppenberg, kjer jim je bil pripravljen prigriček. Teža obiska sta se udeležili obe Zvezi po svojih zastopnikih. Od katoliške zveze so bili navzoči: Lindič, Vabič in Sapotnik ter več drugih predsednikov. Govorili so dr. Rebek, g. Goričar in drugi, zatonela je naša slovenska pesem, tako, da je čas razhoda kar prehitro prišel.

Razne vesti.

Essen-West. Tukajšnje društvo sv. rožnega venca je imelo 1. julija svoje mesečno zborovanje, ki se ga je udeležil tudi neki inženir, rojak, član ekskurzije. Povedal nam je marsikaj zanimivega iz domovine. Obiskal nas je tudi g. Goričar, ki smo ga izvolile za svojega prezesa. Navzoč je bil tudi g. Lindič. Lepa slovenska pesem je zatonela. Sklenile smo, da mora biti naše društvo samo katoliško.

Moers-Meerbeck. Naš domači župnik g. J. Schölling je praznoval 24. junija 25letnico svojega mašništva. Župnik je naš velik prijatelj ter globoko umeva vse naše težnje. Vsa nasprotovanja, ki so prihajala, sta znala s predsednikom društva zatreti. Č. g. župniku, v katerega župnijo je še pred nekaj časom spadalo do 1500 slovenskih duš, iskreno čestitamo in mu želimo še nadalje obilo blagoslova! (Čestitkam se pridružuje tudi uredništvo s prošnjo, da izročite č. g. župniku naše želje! Urednik.)

V domovino potujemo, in sicer 30. avgusta, in se vrnemo 18. septembra: skupno z našimi rojaki iz Holandije, katere vodi tamkajšnji Zvezni predsednik g. Ivan Novak. Naši rojaki naj se prijavijo vsaj do 20. avgusta g. Ivanu Lindič, Moers-Meerbeck, U-str. 19.

Ker je vožnja precej nizka, je zanimanje za potovanje veliko.

Smrt med našimi. Koncem majnika nas je zapustil naš zvesti in dolgoletni član društva sv. Barbare v Meerbecku Anton Lorbek v starosti 70 let. Z največjo potrpežljivostjo je prenašal svojo nelahko bolezen, vodeniko. Bil je zelo priljubljen in spoštovan, kar je pokazal zlasti njegov pogreb. Pogreba so se udeležila tudi društva iz Hochheide in nemško katol. delavsko društvo iz Moers-Hochstr. Naj počiva v miru!

Strašna suša nas je trla nekaj časa, tako, da smo imeli precej škode po naših vrtovih. Hvala Bogu, ki se nas je usmilil!

Zbolel je naš generalni konzul g. Pantič, in sicer radi zobne otekline, ki bi postala kmalu usodepolna. Le hitri zdravniški pomoči se je zahvaliti, da si je ohranil življenje. Odpeljal se je v domovino na dopust.

Bolnici, ki hudo trpita, sta naši rojakinji gospa Gomilšek, ki jo muči sladkorna bolezen, operirati so ji morali nogo, in gospa Knap, ki trpi na želodcu; želimo jima skrajšnjo zdravje!

SLUČAJI, KI NISO SLUČAJI

(Po ameriškem mesečniku »Ave Marija«).

Izobčen.

»Katolik« (katoliški list ustanovljen leta 1821.) pripoveduje dogodek, ki da človeku misliti. V nekem belgijskem mestu so bili zbrani pravni učitelji — vsi grozni nasprotniki vere — na konferenci. Med njimi je bil eden, ki je bil znan vsled svojih bogokletstev. Ko je bil razgovor najbolj živahen, je potegnil iz žepa »L'Etoile belge« in se začel norčevati iz Boga in sramotiti vero. Obrnil se je k tovarišu in rekel: »Povej, ali veš, prijatelj, da smo izobčeni? Se bomo v peklu vkup pekli.« Komaj je te besede izgovoril se je zgrudil na tla, in bil mrlič... Slučaj — ali kaj??

Izseljenci, svoje prihranke shranjujte doma!

Mi Vam ne priporočamo vsakega denarnega zavoda, pač pa Vam brez vseh skrbi priporočamo **Spodnještajersko ljudsko posojilnico v Mariboru**. Ta zavod vodijo prevdarni ljudje, za varnost vlog jamčijo vsi člani z vsem preničnim in nepreničnim premoženjem. Sedaj ima okrog Din 60,000.000— vlog, toda za njih varnost je jamstva nad Din 500,000.000—. Tudi Vam bo ta zavod točno izplačeval Vaše prihranke, kadar jih boste potrebovali.

Tudi svojcem nakazujte denar potom domačega zavoda! Obrestujemo Vam vlogo kar najbolje. Dajemo tudi v vseh denarnih zadevah nasvete, pišite nam na naslov:

Spodnješt. ljudska posojilnica, Maribor, Jugoslavija

Amsterdamska banka

podružnice v delavskem revirju
HEERLEN, Oranje Nassaustr. 13
HOENSBROEK, Kowenderstr. 35
BEEK pri Lutterade
KAPITAL 50,000.000 GOLD.
REZERVE 47,000.000 GOLD.

Nakazujemo denar v vse kraje v Jugoslaviji
Tu se dobe vedno dinarji po najboljši valuti

Kdo vam bo sporočil vse novice iz domačih krajev?

Domači vam ne morejo vsega pisati, vas pa vse zanima - Zato je najbolje, ako si naročite tednik

„Slovenski gospodar“

ki izhaja vsako sredo na 16 straneh in prinaša mnogo zanimivosti iz vse Slovenije — Naročnina znaša letno Din 64·, poll. Din 32· in se naroča na upravo Slov. gospodarja v Mariboru

BANKA BARUCH, PARIS

NASLOV ZA BRZOIAVKE:
JUGOBARUCH PARIS 22

15, RUE LAFAYETTE 15

TELEFON: TRINITÉ 81-74
TRINITÉ 81-75

Banka jugoslovanskih, čehoslovaških in poljskih izseljencev v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu

Nakazuje denar v vse kraje Jugoslavije najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu

Na izrecno zahtevo pošlje dinarske bankovce tudi v Holandijo

Vsi poštni uradi v Holandiji sprejemajo vplačila na naš čekovni račun štev. 145866

Položnice se dobe pri vseh poštnih uradih kakor tudi pri nas brezplačno — Hitra in točna posrežba